

povědět. Pokud bych na jeho nepříjemný dopis odpověděla, mohlo by to způsobit jen další problémy. Lepší bude nechat to u ledu, aby moje vzpomínky na něj zůstaly veskrze pozitivní. Ale možná že když mu odpovím, budu to v sobě moct konečně uzavřít, i kdyby se mi už nikdy neozval.

Otevřela jsem krabici, zavřela oči a jeden dopis vybrala. Nechtěla jsem ovlivnit osud tím, že bych si vybrala nějaký konkrétní dopis. Prostě jsem si jeden náhodně vylosovala.

Při pohledu na datum v dopisu jsem si uvědomila, že je to jeden z těch starších, kdy nám bylo asi deset.

Milá Luko,
jak ses měla?

Je mi smutno, protože máma s tátou mi pověřili, že se budou rozvádět. Prý to není moje vina.

Jak to šlo na tanečním recitále? Dostala jsi potom kytky, jak jsi chtěla? Poslal bych ti je, kdybych měl peníze. Poslat věci do Ameriky stojí ale hrozně moc peněz.

Napsal jsem ti písničku. Začíná takhle:

Já znám jednu Luku.
Chci jí koupit bazuku.

Ještě není hotová. Hledám, co ještě se rýmuje se jménem Luca.

Měj se dobře, bobře.
Griff

Přitiskla jsem si dopis k hrudi a vybavila si jeho podobu. Někde v té krabici ležela i jediná jeho fotka, kte-

rou mi kdy poslal. Když nám bylo asi dvanáct, porušili jsme neoficiální „pravidla“ a konečně si vyměnili fotky. Vybrala jsem tu, kde jsem byla oblečená na taneční soutěž, měla make-up a boty na step. On mi poslal svoji fotku, na které stál před nějakou budovou v Londýně. V tom věku jsem se zrovna začala zajímat o kluky. Rozhodně mě překvapilo, že je Griffin, se širokým hnědým obočím a tmavými vlasy, vážně docela hezký.

Nikdy nezapomenu, co mi odpověděl, když dostal moji fotku.

Otoč tenhle dopis. Na zadní straně je moje reakce na tvoji fotku.

A když jsem to udělala, přečetla jsem si:

Páni, Luko. Jsi vážně hezká!

Myslím, že jsem se v životě tak nečervenala. Tehdy mě poprvé napadlo, že moje city ke Griffinovi možná nejsou jenom platonické. Samozřejmě jsem si to ale nechala pro sebe, protože vzhledem ke vzdálenosti, která nás dělila, by nás stejně nic nečekalo. Ani jeden jsme neměli peníze, abychom za tím druhým přiletěli. Díky vzdálenosti však pro nás bylo jednodušší se tomu druhému otevřít.

Číst slova toho milého mladšího Griffina a porovnat je s těmi krutými, která mi od něj před týdnem dorazila, bylo těžké. Pořád jsem netušila, jestli se mu mám ozvat, proto jsem vytáhla další dopis.

Tenhle mi soudě podle data poslal, když nám bylo tak patnáct, šestnáct let.

Milá Luko,

povím ti tajemství. Nevěř klukům. Nikdy.

Namluvíme ti cokoli, jenom abysme se ti dostali do kalhotek. A potom bude za dvě vteřiny po všem – doslova.